

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

IZA

Lica:

PROFI , ugovrac, vojna policija, 30 godina;
DEJAN , rezervista vojne policije, 20 godina, u civilu fudbaler Padine

Mesto: Beograd , ZPA

Vreme: Maj, 1999. godine

Scena prva

U središnjem delu scene su teška čelična vrata označena sa 11A. S leve i s desne strane vrata su drvene stolice. Na stolici, levo, sedi Profi, kratko oštan, visok, krupan, u uniformi vojne policije, rane tridesete. S leve strane pozornice je zid, prolaz je s desne. Profi puši cigaretu. S desne strane dolazi Dejan, dvadeset godina, u uniformi vojne policije. Dejanova uniforma je izgužvana, kosa razbarušena. Dejan je onizak, vižljast mladić. Prilazi Profiju koji ga gleda u neverici.

DEJAN: Zdravo, ja sam...

PROFI: Onaj novi, je li? Svašta mi šalju ovih dana.

DEJAN: ... Dejan.

Dejan pruža ruku.

PROFI: A gde su ti dokumenti?

Dejan, zatečen, vрати ruku nazad, a zatim vadi papire iz džepa uniforme i pruža ih Profiju.

PROFI: Kakve su ti to hartije, ko da njima brišeš dupe! A gde ti je vojna knjižica?

Dejan počne da pipa po uniformi.

DEJAN: Samo malo...

Dejan napipa knjižicu u unutrašnjem džepu i pruži je Profiju.

PROFI: Da vidimo: Dejan Petrović, od oca Draška i majke Vojislave...

DEJAN: Voislave.

PROFI: ... rođen 1979. u Beogradu, nezaposlen...

Prof, namršten, vraća knjižicu.

PROFI: Kakva ti je to uniforma?

DEJAN: A, šta?

PROFI: Pogledaj se samo: remen se raspada, futrola sa pištoljem visi, a i košulja... Kakav si ti to vojnik?

Dejan se naivno nasmeši.

PROFI: A i kakva ti je to kosa?! Ti kao da si se grabuljama češljao!

DEJAN: Malo čas su me probudili i poslali.

PROFI: Mogao si barem da se umiješ, a ne da mi tu smrdiš!

DEJAN: Čekaj, jel ti to ozbiljno?

PROFI: Ozbiljno! Jesi li ti vojnik ili šta?!

DEJAN: Vojnik.

PROFI: Jesi kurac! Jesi li ikad služio vojsku?

DEJAN: Jesam.

PROFI: Gde?

DEJAN: U Kragujevcu.

PROFI: Koji rod?

DEJAN: Isti – vojna policija.

PROFI: Meni ne izgledaš kao vojni policajac.

DEJAN: A kako ti to izgledam?

PROFI: Vidi ti, malog, on bi da se kurči! E, ako baš hoćeš da znaš, izgledaš mi kao mali Perica koji se ispred kuće igra rata!

DEJAN: Slušaj, mali Perica se zove Dejan i ne trpi kad ga neko zajebava!

PROFI: O, vidi ga, Ki-de pravi Beograđanin! Slušaj, Perice, ne znam gde su ti složili priču da se Beograđani drže zajedno kad su u armiji, ali to kod mene ne prolazi, a što se zajebavanja tiče bolje bi ti bilo da se navikneš na to! Ja ovde odgovaram za tebe i imam puno pravo da te zajebavam kad hoću!

DEJAN: Ti odgovaraš za mene? A koji si mi sad pa ti? Ne vidim ti čvarke!

PROFI: Zovu me Profi. Ja sam ono što ti nisi i više od toga!

DEJAN: Koji, bre, Profi?!

PROFI: Ugovorac, eto koji, i bolje bi ti bilo da se dovedeš u red pre nego što dođe dežurni.

Dejan pogleda ironično Profiju.

PROFI: Ajde, sredi se, zar ne kapiraš da je ratno stanje?

DEJAN: A šta ako se ne sredim?

PROFI: Onda će dežurni da te pošalje napolje da hvataš bombe po Beogradu.

DEJAN: Ti to mene radiš?

PROFI (Plane): Marš u ve-ce i sredi se! Odmah!

DEJAN: Koji ti je bre?

PROFI: Odmah, jesi li čuo!?

DEJAN: U redu, u redu, ne moraš da budeš tako nadrkan.

Profi skoči sa stolice, zgrabi za revere Dejana, lupi mu dve čuške, a zatim ga gurne.

PROFI: Tebe ko da su krivim kurcem pravili! Jel znaš ti gde si?

DEJAN: U Beogradu, u ZPA.

Profí udari Dejana pesnicom u stomak.

PROFI: Nisi ti u ZPA! Nikad nisi bio u ZPA, kapiraš? U stvari, nikad nisi bio ni u Beogradu, ako te neko pita! Shvataš, balavac? (Pauza) Marš do klonjare i vrati se kao vojnik, a ne kao neki usrani rezervista sa vojne vežbe!

Profí odgurne Dejana koji ga pogleda tupo i krene prema izlazu.

PROFI: Za minut da si se ovde stvorio, jel jasno?! Za minut!

Dejan izade. Profí privuče stolicu, sedne na nju, počne nervozno da pretura po džepovima.

PROFI: Ti ćeš mene da zajebavaš?! Gušter smrdljivi! Takve sam ja u Vukovaru jeo za doručak! Gde sam ih stavio? Aha, tu su!

Profí vadi cigarete, uzima jednu, lizne je i pali, a zatim nervozno vraća paklicu u uniformu.

PROFI: Jebem li ga blesavog! Nije mi jasno kako takav kreten...

Dolazi Dejan, sređen, kose mokre od vode, zalizane unazad. Prilazi Profiju čutke.

PROFI: Vidi ga kako je zalizao kosu, ko Peđa Mijatović! Da ti nisi neki fudbaler, a?

DEJAN: Da znaš da jesam!

PROFI: A, je li? A za koga igraš?

DEJAN: Za Padinu.

PROFI: Nikad čuo. Mora da imaš dve leve noge kad igraš za tako glup klub.

DEJAN: Kažu mi da sam dobar, ako te baš zanima.

PROFI: Ko to kaže?

DEJAN: Trener, ekipa...

PROFI: Koga zanima šta kaže trener Padine?

DEJAN: Grke.

PROFI: Grke?! Zajebavaš!

DEJAN: Došli su pre nego što je ovo bombardovanje počelo i raspitivali se. Nudili su mi da igram.

PROFI: Gde?

DEJAN: U Larisi.

PROFI: Nikad čuo. A šta da igraš?

DEJAN: Levog beka.

PROFI: U, jebote, jel mogu da dobijem tvoj autogram dok još nisi prešao iz Padine u englesku Premijer-ligu?!

DEJAN: Larisa , trebalo je da pređem u Larisu!

PROFI: Velika razlika do mojega!

DEJAN: Videćemo.

PROFI: Šta ćemo videti?

DEJAN: Čim skinem uniformu idem u Grčku a ti možeš da mi...

Profi ustane besno.

PROFI: Ja da ti... šta?!

DEJAN: Ništa.

PROFI: Slušaj, mali , još jedna ovakva pizdarija i mrtav si čovek! Ozbiljno! Kad te dohvativ imam da zaboravim da si Srbin! Zamisliću da si ona engleska pičkica Bler i – ode ti!

Pauza.

PROFI: Ti si Srbin, a?

DEJAN: Jesam.

PROFI: Nisi mi nešto uverljiv. Dejan Petrović... ima Hrvata koji se tako prezivaju. Jao, samo da mi nisu uvalili Hrvata!

DEJAN: Koji ti je, čoveče? Nisam Hrvat! (Zastane) A i da jesam, šta te briga?

PROFI: Šta me briga?

DEJAN: Pa, mislim, mi smo ljudi, Hrvati su ljudi...

PROFI: Hrvati ljudi? Mali, jesu li tebe proveravali?

DEJAN: Proveravali?

PROFI: Ti si ili prirodno glup ili si mnogo dobar glumac. Pitam te lepo srpski, jesu li te proveravali?

DEJAN: Prvo me tučeš, sad ovo... Šta je ovo, saslušanje?!

Profi zgrabi Dejana i baci ga na stolicu.

PROFI: Ajde, šta ti rade matorci?

DEJAN: Ja...

PROFI: Ne zajebavam, ajde!

DEJAN: Keva je domaćica, čale radi u fabrici.

PROFI: Koja vam je slava?

DEJAN: Sveti Nikola.

PROFI: Jel imaš brata, sestru?

DEJAN: Brata.

PROFI: Šta radi?

DEJAN: Studira.

PROFI: Intelektualac, a? Gde je sad mastiljara?

DEJAN: Na Kosovu, u prašinarima. Već mesec dana ne znam šta je s njim... Zašto mi ovo radiš?! Zašto me ponovo mučiš?!

PROFI: Ponovo?

DEJAN: To su mi radili pre nego što su me poslali kod tebe.

PROFI: Znači, proveren si?

DEJAN: Šta vam znači to – proveren? Svi me pitate za brata kao da je lud, ili tako nešto!

PROFI: Nema razloga da se dereš.

DEJAN: Mesec dana nam se nije javio, mesec dana!

PROFI: Slušaj, znam da ti nije lako ali, burazer ti je čovek na mestu...

Profi spusti Dejanu ruku na rame.

DEJAN: Ma, pusti me!

PROFI: Prestani da mi tu sliniš kao neka baba!

Dejan plače.

PROFI: Prestani!

Dejan i dalje plače. Profi mu udari šamar.

PROFI: Imaš brata na Kosovu, pa šta? Nisi jedini! Ne možeš da igaš u inostranstvu? Jaka stvar! Tvoji žive u govnima? Ko ne živi!

DEJAN: Šta više hoćeš od mene?!

PROFI: Da začepiš i radiš svoj posao.

DEJAN: Kao oni tipovi na drugim nivoima? Misliš da nisam primetio?! Čuvaju vrata, ista ovakva, po dvojica, isto kao ti i ja!

PROFI: Mnogo primećuješ. Bolje bi ti bilo da radiš svoj posao.

DEJAN: Koji posao?

PROFI: Da sediš ovde i slušaš šta ti ja kažem.

Dejan šmrkne.

DEJAN: A šta će ja ovde?

PROFI: Da čuvaš tajnu.

DEJAN: Koju tajnu?

PROFI: Kako koju?! Tu, bolidu, iza vrata!

Zatamnjenje

Scena druga

Profi sedi i puši. Dejan sedi do njega, tupo gleda pred sebe.

DEJAN: Ako nastavim da sedim zalepiće mi se dupe za stolicu.

Profi ga pogleda nezainteresovano i nastavi da puši.

DEJAN: Moraću da ustanem.

PROFI: Pa ustani, ko ti smeta?

Dejan ustane, napravi par koraka, proteže se. Legne na pod i počne da radi sklekove.

DEJAN: Otkad sam, huh, obukao ovu uniformu, huh, sav sam zarđao kao da sam neki penzos. Sedim osam sati dnevno! Zaboraviću da igram fudbal kad se rat završi, huh!

PROFI: Pa šta sad ti hoćeš? Da ti donesem loptu pa da je pimpluješ ovde? Ajde, diži se!

DEJAN: Što, uf? Zar nije dobro kad vojnici vežbaju?

PROFI: Dobro je, kad oficir tako naredi. Ajde, ustani, može da naiđe dežurni.

Ustaje Dejan, stresa se, proteže vrat.

DEJAN: A šta si ti zapeo s tim?

PROFI: Mali , pazi kako se izražavaš!

DEJAN: U redu, zašto stalno pričaš o tome?

PROFI: O čemu?

DEJAN: Već nedelju dana pričaš samo kao, pravila, disciplina, oficir bi to ovako, oficir bi to onako... Da nisi ti neki bivši oficir?

PROFI: Daj, oladi.

DEJAN: Sigurno si nešto gadno zasrao, pardon, uprskao kad si i dalje vojnik. Koliko imaš? Tri banke?

PROFI: Mali , ne izazivaj me...

DEJAN: Šta si mogao da budeš do sad, poručnik, kapetan...

PROFI: Mali ...

DEJAN: Čuo sam te, ono, kad si me poslao u ve-ce...

PROFI: Šta si me čuo?

DEJAN: Pričao si nešto o Vukovaru. Da nisi tamo nešto... napravio?

PROFI: Gušter, guraš nos tamo gde mu nije mesto!

DEJAN: Nisam ja gušter.

PROFI: Prema meni ste svi vi, rezervisti, gušteri!

DEJAN: Šta si zeznuo u Hrvatskoj?

Profi zgrabi Dejana i pribije ga uz vrata.

PROFI: Nisam bio loš, nisam!

DEJAN: Što se onda nerviraš?

PROFI: Bio sam previše dobar, previše...

DEJAN: Ko je to rekao?

PROFI: Moj kapetan kad me je prekomandovao u vojnu policiju.

DEJAN: A prekomande?

Profi pritisne Dejana još jače uz vrata.

PROFI: Ne želiš da znaš.

DEJAN: Da pogađam?

PROFI: Ne želiš da znaš!

DEJAN: Ubijao si?!

PROFI: Nemaš ti pojma! Dovukli su nam neke civile, bio je novembar... Kažu: ovo je odmazda za naše. Bilo je i neke dece, par žena, iscepanih... Rekao sam da ne mogu da pucam. Kad su me pitali zašto, odgovorio sam da pucam samo u vojнике, naoružane vojнике... Streljački vod su sastavili bez mene. Niko drugi nije odbio...

Profi udari Dejanu šamar.

DEJAN: Zašto to?

PROFI: Zato što si me naterao da ti ispričam ovo.

Dejan povlači svoju stolicu u stranu i seda na nju.

PROFI: Šta se tu izdvajaš? Ako dežurni nađe i vidi te takvog...

DEJAN: A ako me ti ocinkariš?

PROFI: Budali kao ti niko ne treba da se upropasti!

DEJAN: Hvala ti na savetu.

PROFI: Nema na čemu.

DEJAN: Kapiram ja tebe.

PROFI: Šta?

DEJAN: Nije bitno.

PROFI: Ajde, reci ako imaš muda.

DEJAN: Ne treba da ih tebi pokazujem da bih znao da ih imam!

PROFI: Znači nemaš.

DEJAN: Nemaš ti nikoga.

PROFI: Šta?

DEJAN: Takav si jer nemaš nikoga, ni sestru ni brata ni matorce ni devojku. Zato ti ni do čega nije stalo!

PROFI: Ma šta ti znaš?

DEJAN: Samo neko ko je sam ko džukela može da bude takav.

PROFI: Kakav? Lud? Zato što te ne puštam da radiš šta ti padne na pamet? U vojsci smo, idioți! Ovde niko ne radi ono što hoće, već ono što mora! A ako baš hoćeš da znaš imam i oca i majku i devojku!

Pauza.

DEJAN: Izvini. Mogu li da dobijem cigaretu? Tri dana nisam zapalio, nigde ih nema i... Mogu li?

PROFI: Naravno da ne možeš da zapališ prokletu cigaretu! Maločas me pljuješ a sad tražiš pljugu! Koja je to...

Tutnjava aviona, bombe, zatim sirene za vazdušnu opasnost iz ofa. Eksplozije se postepeno približavaju.
Dejan ustaje.

DEJAN: Ajdemo u sklon...

Profi ga povuče za rukav i vrati na stolicu.

PROFI: Gde si to krenuo?

DEJAN: Pa, u...

PROFI: Sedi tu.

DEJAN: Ali, to je sirena za...

PROFI: Nauči ovo mali, jednom za svagda: sirena je za sve osim za nas!

DEJAN: Zajebi to! Ja palim odavde!

Profi povuče Dejana nazad.

PROFI: Naredenje je da se ne pomeramo s mesta!

DEJAN: Pa makar nas ubili?!

PROFI: Tačno!

DEJAN: Ali, pašće bomba na nas!

PROFI: Bez obzira!

DEJAN: Jesi li ti normalan? Izginućemo ovde nizašta!

PROFI: Šta je, usrao si se?! Zaboravi na trenutak na svoju bulju i počni da koristiš mozak: ako ostanemo ovde možda i preživimo, a ako krenemo dole, u sklonište, streljaće nas bez suđenja kao dezertere.

DEJAN: Na kakvo ste me to mesto poslali?!

Profi čutke skrene pogled u stranu. Jaka eksplozija protrese prostoriju. Lomjava stakla u daljini. Dejan se strese.

PROFI: Nije strašno. To nas Jenki zajebava – probija vazdušni zid.

Eksplozija jača od prethodne.

DEJAN: A šta je ovo?

PROFI: Sad nas Jenki bombarduje.

Profi izvlači cigarete iz džepa uniforme i pogleda Dejana sa mešavinom podsmeha i sažaljenja, a zatim pruži Dejanu paklicu, nutkajući ga bez reči. Dejan prihvati cigaretu, Profi im pali. Gleaju se čutke. Eksplozija, najjača. Dejan pada sa stolice. Profi ustaje i pruži mu ruku.

PROFI: Jesi li dobro?

DEJAN: Ništa mi nije.

Dejan se, klecavih kolena, podigne uz Profijevu pomoć. Avioni se udaljavaju, paljba jenjava.

Zatamnjenje

Scena treća

Profi i Dejan sede na stolicama. Dobro su raspoloženi, smeju se.

DEJAN: I onda kaže raketa: Je li, mali , gde je ovde Batajnica?

Smeju se obojica.

PROFI: A znaš ti onaj, kao, dolazi keva na Kosovo i traži sina. Kažu joj ljudi da ga potraži u nekoj četi koja kulira tu u polju posle borbe. Dođe ona, kad tamo, raspištoljili se frajeri, izvalili po travi i drmaju pivo. Pita ona: Deco jel služi ovde moj sin? Oni kažu: Služi, služi! Pita ona gde je i oni joj kažu: Dole je, gospođo, kod potoka. Ona krene tamo, ali je oni zaustave i kažu: Dečko je dobro, ali, kao, nema jednu ruku. Keva kaže: Samo da je živ, a oni joj kažu: U stvari, on nema ni drugu ruku. Jaoj sine, šta će ja, kuka keva ali je oni smire. Krene ona da vidi sina kad je vojnici opet zaustave. Šta je sad? Izvinite, gospođo, ali vaš sin nema ni noge. Pa šta ima? Nema ništa, pijemo pivo.

Profi se smeje svom vicu. Dejan ga pogleda začuđeno, a onda Profi, shvativši da je pogrešio, stavi Dejanu ruku na rame.

PROFI: Izvini, zaboravio sam da ti je burazer dole. Jel ti se javio?

DEJAN: Nije.

PROFI: Veze su u prekidu. Gađali su sve glavne pošte...

DEJAN: Javio bi se on meni nekako...

PROFI: Možda je na terenu. Ja se mojima dva meseca nisam javljaо kad sam bio u Slavoniji.

DEJAN: Ma, ti si jedno...

PROFI: ... a tvoj burazer je drugo?

DEJAN: Okej, izvini. Mnogo brinem.

Profi potapše Dejana po obrazu.

PROFI: Ajde, mali , biće sve u redu. Pazi što ti kažem!

DEJAN: Zeznut je moj burazer. Znaš, ponekad ga uopšte ne kapiram.

PROFI: Da ne priča one stvari iz debelih knjiga.

DEJAN: E, baš to. Glava mu je puna tog sranja.

PROFI: Nema ti od toga leba, samo glavobolja.

DEJAN: E, jel znaš da se jednom istetovirao iz opklade, kao, može on to?

PROFI: Kako: može on to?

DEJAN: Lepo – čovek je bio mrtav pijan, a tip koji je radio tetovažu još pijaniji. Janko, tako mi se zove burazer, naruči znak Harli Dejvidsona na ramenu, a ovaj mu istetovira krst sa četiri s.

PROFI: Što?

DEJAN: Tetovirao je Janka dok je slušao četnički Radio prenos!

Profi i Dejan se smeju.

PROFI: Pazi mastiljaru – Srbenda! Izvini, izvini! Janko je pre svega vojnik, bio on u civilu đubretar ili akademik.

DEJAN: Janko nije vojnik.

PROFI: Nije, ali sad jeste.

DEJAN: Ne razumeš me: Janko nije hteo da bude vojnik, ali su ga naterali da to postane!

PROFI: Jebem ti narod: niko neće u vojsku, a svi bi hteli da pobedimo u ratu!

DEJAN: Niko ne želi da bude vojnik – osim tebe!

PROFI: Izgleda.

Pauza.

PROFI: A ti?

DEJAN: Odazvao sam se na poziv.

PROFI: Kako to – odazvao si se a nisi hteo u vojsku?

DEJAN: Nisam mogao da stojim po strani.

Pauza.

DEJAN: Profi?

PROFI: M?

DEJAN: Reci mi, šta je iza ovih vrata?

PROFI: Tajna.

DEJAN: Ne, stvarno, reci mi!

PROFI: Dečko, tako nešto se ne pita.

DEJAN: Imam pravo da znam!

PROFI: Zašto?

DEJAN: Rizikovao sam život čuvajući ova vrata i imam prava da znam šta je iza njih.

PROFI: Bolje bi ti bilo da ne znaš ništa.

DEJAN: Znam nešto.

PROFI: Šta ti znaš?

DEJAN: Znam da iza vrata nema oružja.

PROFI: Otkud to?

DEJAN: Pušio si kad sam došao.

PROFI: Bravo, Šerloče! Pa šta ako sam pušio?! Možda ja namerno želim da dignem skladište eksploziva u vazduh, jer mi je više dokurčilo da živim ovako?! A i ti, mali, koji ti je? Ne, stvarno, neki drkadžija gore probije vazdušni zid i ti odmah pomisliš da rizikuješ život! Još tražiš da ti se oda državna tajna! Nisi normalan!

DEJAN: Ti se baš trudiš.

PROFI: Šta trudim?

DEJAN: Da me eskiviraš. Ali, ne pali to kod mene. Misliš da ne znam da je NATO ovu zgradu označio kao legitimni vojni cilj?

PROFI: Ako nastaviš da sereš stvarno ću te eskivirati!

DEJAN: Daj bre, zar se nikad nisi zapitao šta je iza?

PROFI: A zašto bih?

DEJAN: Zašto? Zar nisi bar malo radoznao?

PROFI: Dečko, da ti kažem nešto...

Profí se primakne Dejanu.

PROFI: Oni gore jebu radoznale!

DEJAN: Radoznaće i druge.

PROFI: Šta ti sad to znači?

DEJAN: Koje?

PROFI: To, druge.

DEJAN: Ništa, druge...

PROFI: Misliš mene? Ja sam ti drugi?

DEJAN: To ti kažeš.

PROFI: I sad mene da karaju? Slušaj ti...

DEJAN: Ne, slušaj ti: voleo bi ti da pogledaš šta je iza, ali ne smeš.

PROFI: Ja ne smem? Ja?!

Profí ustane i udari Dejana.

PROFI: Ti ćeš meni balavac... A ti si ovde slučajno?

DEJAN: Odjebi!

PROFI: Mali , jel gledaš ti oko sebe? Po ovim hodnicima se vrzmaju takve njuške da se smrzneš! Ni ja ne bih voleo da takve tipove sretнем negde usred noći.

DEJAN: I, šta s tim?

PROFI: Svi su oni kažnjeni zbog nečega. Nemoguće je da si samo ti čist!

DEJAN: Moguće je.

PROFI: Kako?

DEJAN: Ja mirno spavam.

PROFI: Ajde mali , koja je tvoja priča? Šta si ti zgrešio?

DEJAN: Ništa.

PROFI: Ajde, sigurno ima nešto...

DEJAN: Sin...

PROFI: Koji sad sin?

DEJAN: Javili su nam da je izbila frka u kafani Horoskop...

PROFI: Kad si bio u Kragujevcu?

Dejan klimne glavom.

DEJAN: Bili su umešani vojnici i ja sam uleteo sa još dvojicom unutra i...

PROFI: I?

DEJAN: Tamo je stajao neki civil, klinac razbijen od koksa. Mlatarao je pištoljem i pretio nekom vojniku, ogromnom tipu raskrvavljenе glave. Vojnik je htio da se baci na narkomana, ali su ga drugovi držali za ruke. Mali se osilio i počeo da psuje grmalju majku crnogorsku. Prišao sam klincu iza leđa, uzeo mu pištolj i, onako zbumjenog, počeo da ga pičim. Kolege su me jedva odvojile od kretena! Posle smo ga vezali i strpali u maricu. Ispalo je da je mali upao u kafanu, zajebavao Crnogorca, drmnuo ga flašom po glavi i napravio mu šest kopči, a kad je ovaj krenuo da ga bije balavac je izvadio pištolj, ali to uopšte nije bilo važno...

PROFI: Kako nije?

DEJAN: Nije, zato što je klinac, pored toga što je navučen na belo, sin našeg pukovnika.

PROFI: I, da ne pitam šta je bilo posle?

DEJAN: Posle su me poslali u Užice da prašinaram.

PROFI: Gadno.

DEJAN: Pričaj mi o tome.

Profi pruži ruku Dejanu i pomogne mu da ustane.

PROFI: Dobar si ti, mali . Nisi ko ja!

DEJAN: Dobar... To što sam dobar mi ne donosi mnogo dobrog.

PROFI: Ne pričaj tako!

DEJAN: A što da ne? Ti i ja smo jednaki, isto smo prošli, radimo isti posao...

PROFI: Nismo, mali , nismo isti.

DEJAN: Kako nismo?

PROFI: Eto, nismo.

DEJAN: Ne razumem! Zar nismo u istim govnima?

PROFI: Nismo! Ti si čovek a ja nisam!

DEJAN: Ajde, sad!

PROFI: Ja nisam čovek i nemoj to da zaboraviš! Razumeš?

DEJAN: Ali...

PROFI: Nisam!!! Da sam čovek oni civili bi danas bili živi!!!

Zatamnjenje

Scena četvrta

Profi sedi i tupo gleda pred sebe. Dolazi Dejan sa crnim florom na rukavu. Profi se trgne, spazi Dejana, ustane, pruži mu ruku.

PROFI: Primi moje saučešće.

Poljube se tri puta. Dejan seda, umorno, na stolicu.

PROFI: Kad su mi rekli... Prvo vidim nisi u spavaoni, posle mi kažu da je Janko poginuo. Nisam znao šta da...

DEJAN: U redu je.

PROFI: Mislio sam da dođem ali onaj Bravić, pukovnik, kaže: Moraš da ostaneš ovde! Šta ti misliš, šta bi bilo da svi olete tamo?! Ostavili bi objekat nebranjen! Drkadžija!

DEJAN: Ne, stvarno je u redu.

PROFI: Sve nas drže za muda...

DEJAN: U redu je!

Pauza.

DEJAN: Nisu rekli kako, kada, zašto. Znam samo da je stradao u akciji, braneći teritorijalni integritet i suverenitet! Jel njega neko pitao da li i za šta želi da pogine?! Da je neko njega pitao on ne bi ni otišao u askere! Zapalio bi u Kanadu, to bi uradio!

Pauza.

DEJAN: Majka je sve vreme plakala i oslanjala se na moje mokro i ukočeno rame, a ja sam zurio napred i izbegavao da je pogledam u oči. Ćale je stajao sa strane, zaboravljen od svih. Bio je crn u licu, suv, bez ijedne suze. Sparušio se kao da je sva voda isparila iz njega. Ćutao je i zurio. Nisam htio da ga pitam gde to pilji. Onda su došli vojnici, ispalili plotun i zbrisali... I zastavu su odneli!

Pauza.

DEJAN: Ne... Znaš šta je najgore? Slutio sam da je, ne, znao sam da su ga ubili! Više od mesec dana sam se mirio s činjenicom da ga nema. Jeo sam se iznutra svaki dan po malo i kad su mi javili više nisam mogao ni suzu da pustim! Bio sam potpuno prazan!

Sirene, detonacije koje se bliže, bубњање aviona, of.

Dejan sipljivo uzdahne.

PROFI: Dejane, ako ti nešto zatreba, bilo šta...

Dejan klimne glavom.

Pauza.

DEJAN: Ključ.

PROFI: Šta?

DEJAN: Kažem: ključ!

PROFI: Od čega?

DEJAN: Od ovih vrata.

PROFI: Jesi li... siguran?

DEJAN: Jesam! Hoću da otvorim ova jebena vrata! Jel shvataš da je moj burazer poginuo zbog ovih vrata? Jeste, poginuo je zbog njih! Zbog ovih vrata i ti i ja i ko zna koliko ljudi možemo da poginemo!

PROFI: Slušaj, dečko, jel ti znaš u šta se upuštaš? Ovde govorimo o državnoj tajni!

DEJAN: Jebeš državnu tajnu! Imam pravo veće od bilo čijeg da pogledam unutra!

PROFI: Ne kažem da nemaš ali...

DEJAN: Šta je, da se nisi usrao? Ovamo mi obećavaš a kad zatražim...

PROFI: Slušaj, ovde je mnogo u pitanju...

DEJAN: Šta je, ipak nećeš?!

PROFI: Obećao sam ti i to će da uradim. Uostalom...

DEJAN: Šta?

PROFI: Hteo sam i ja da pogledam šta ima iza. Ako ja, koji čuvam ovo ne smem da pogledam šta ima unutra, ko sme?

DEJAN: Pa, zašto nisi?

PROFI: Pogledao unutra?

DEJAN: Da.

PROFI: Nisam imao petlju.

DEJAN: A sad imaš?

PROFI: Nije bitno da li imam ili nemam. Obećao sam ti i sad moram to da uradim.

DEJAN: Gde ćeš naći ključ?

PROFI: Ključevi su kod čuvara, na ulazu. Taj je sigurno zbrisao u sklonište i ostavio ključeve.

DEJAN: Jesi li siguran?

PROFI: Njega zanima samo da spasi živu glavu. Sad će ja!

Profī otrči.

DEJAN: Požuri, samo požuri...

Detonacija prodrma zgradu. Dejan padne sa stolice a zatim se sporo podigne, vrati stolicu na staro mesto i sedne. Lice mu je bezizražajno.

Dotrčava Profī.

PROFI: Toliko sam poludeo od ovog bombardovanja da sam poneo pogrešan ključ!

DEJAN: Šta?!

PROFI: Ne brini, pravi je tu.

Profí se potapše po džepu košulje.

DEJAN: Hoćemo li?

PROFI: Pogledaj jel neko dolazi!

Dejan sumnjičavo pogleda Profija.

PROFI: Ne brini neću otvoriti bez tebe.

Dejan ode do prolaza i vrati se.

DEJAN: Nema nikoga.

PROFI: Okej.

Profí vadi ključ iz džepa i stavlja ga u bravu. Odmakne se i pokaže rukom na vrata.

PROFI: Ajde ti.

DEJAN: Šta?

PROFI: Ti treba da otvořiš ova vrata, a ne ja.

Dejan prilazi vratima i okreće ključ, dva puta.

DEJAN: Zbog... ovoga... sve... ovo...

Brava škljocne. Dejan krene da pogura vrata, a zatim se okreće prema Profiju.

DEJAN: Hajde i ti.

PROFI: Da zajedno otvorimo vrata?

DEJAN: A-ha.

Dejan i Profi zajedno gurnu vrata i kroz njih, poluoštcrinuta, promole glave. Zagledaju se a zatim otvore vrata do kraja. Iza vrat je prostrana prostorija sivih zidova, prazna.

DEJAN: Prazno je.

PROFI: Ništa... Ne mogu da verujem!

Zviždanje bombe, detonacija i blesak koji prekrije pozornicu.

Zatamnjenje

KRAJ